

watas, funna sārast ütteldas ifkes emmatse ollewat; et temma abbiello rikmisse pārrast surmale sunnitas; ehk, funna se kohhus ennamb sūggisel petas: et sārast tappetas, kes ütte wea perrost ei jōwva töistega ütten miñna lāmmale male, nink ke sis nālja waiwan peas pikamisi koolma. — Abbiello armastusest ja ussutarusest piddawa nemma fūl suurt luggu. Sunmani hoitwa nemma töine töise pole. Kolmähava olli fewwojal sin ütte möisa murro pāäl ûts árralastu siwaga emmame. Sis tulli eßane paljo aiga eggapáiw tedda fäema: se olli ðige halle nättä. — Nink nifamma suur peap fa neide latselik armastus jōwweto wannu nink häddaliste wasta ollema, et nemma neid holega toitwa, funni nemma weel paignan omma; nink wohhest nāutwa nemma neile sega pārramest armo, et nemma neid enne omma árraminnekit löppetawa. Paljo halwembaste teep mõnni innemiste - rohwas, lõuna - merre saarte pāäl, fun poig omma ellatonu essa nink emma ðisefui armo pārrast nuijaga folus lõöp, kui neide ülespiddamine talle waiwas om. — Ent olgo to fohtopiddamise assi kui taht, sis om ifkes immes pañna, et tonikurre sārast wisi piddawa.

Ka mõnnel töisel wiñil nāutwa nemma innemise kombet. Kui hone, minf pāäl nemma ellava, palsaama lääp, sis kandva nemma omni poige, ke weel ei lenda, omma sälla pāäl muijate. Merreweritsen linun, fun neil turro pāäl rohkembaste toidust lōwvis, föndwa nemma innemiste Sean julgeste ulitsid mõda nink tahtwa ifkes, et neile teed antas, mes innemise ka hāmelega teggewa, ke neile ka fassakesi, lihha-tükke ja munud andva.

Wōga hōlpsaste saap tonikurg fa koddolinus harjotedus. Suuwel hoijap sārane aidu figist kahjolikuist esojist ruhta, lendap fa kawwete árra, hennel ennambat toidust otso, nink tulsep its jälle

taggas. Ennege sūggisel peap tedda finni hoitma, et ta töistega árra ei lenda. Talvel toidetas tedda konnega (feldrist) falluga, solikuidega ja lihhaga nink muga, mes ta oppip sōma. Talve külma kannatap ta fūl, ent kange külmaga om ta kurb. Ta lassep kūk hennega tetta, ni kui om: omni siwu wāljosirru-tada; nink eat ei raggu ta, ni kui kurg, omma nokkiga tutwid innemisi, ke talle hääd tennu. Kik häteggemist tunnep se lind nink om se eest tennolik. Kikeennambaste saap temma lastega sōbratset, māngip neidega, ajap neid pārran, wōttap neid filu piddi ehk kāüssist finni, lääp sis pakko nink kaep paggeden taggas, kas latse ka jälle tedda pārran ajarda, lassep henda sis neilt handa ehk siwu pitte finni-wotta, ajap sis jälle neid pārran nink māngip neidega hä tük aiga kohhalt ni kui latse eßikeskel māngwā. Ent ni halp ei olle ta mitte, kui koddun petu kurg omma tantsumissega; tonikurg om töteme-seline. Sesamma omma tötemele ja tarkusega nink omma mōtlemise, tundmisse ja mōistliko tahtmisega, om temma ni figist lindast ausamb, kui elewant figist immejist esojist ausamb om.

Weel tulsep temmast fitta, et ta wāga puhtust armastap. Kui ta vessa pāäl om, sis puhhastap ta henda allati nink ei salli omma walge fariva küllen üttegi tikko. Omma ja poige rojust kassip ta vessaast wālja nink wiip kohhe sollaja paika árra. — Muido om temma julge *nink ei warri middagi, sest et ta omma sōudo tunnep; ent fasse pelgap ta ni wāga, et ta henda ka üttest folust ehk wāljatoppitust kassi ennege waiwalt ja hirmo pārrast wārristen lassep mõda ajada. — Temma esloigga om ennamb 20 ajastaiga pik, mes üttest koddun petusi om nättu, ke 22 ajastaiga waynas sai.

Rigest sest, mes meije tāwwe tötegä tonikur-rest sūin olleme juttustanu, ollet finna, armas luggeja,